

Konklusion

Artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 skal fortolkes således, at begrebet »distancen« i tilfælde af flyvninger med tilsluttede flyforbindelser alene omfatter distancen mellem det første afgangssted og det endelige bestemmelsessted, beregnet efter storkirkemetoden, uanset den faktisk tilbagelagte flyverutes længde.

(¹) EUT C 53 af 20.2.2017.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 10. august 2017 — fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod Tadas Tupikas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene)

(Sag C-270/17 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren — politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — europæisk arrestordre — rammeafgørelse 2002/584/RIA — procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — betingelser for fuldbyrdelse — fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse — artikel 4a, stk. 1, indsat ved rammeafgørelse 2009/299/RIA — arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf — begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« — den berørte var selv til stede i første instans — appelsag, der omfatter en fornyet prøvelse af sagens realitet — arrestordre, som ikke indeholder nogen oplysninger, der gør det muligt at efterprøve, om den dømte persons ret til forsvar er blevet iagttaget under appelproceduren)

(2017/C 374/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Part i hovedsagen

Tadas Tupikas

Konklusion

For så vidt som den udstedende medlemsstat har indført en straffeprocedure, der indeholder flere prøvelsesinstanser, og som dermed kan give anledning til successive retsafgørelser, hvoraf mindst én er blevet truffet in absentia, skal begrebet »retssag, der førte til afgørelsen«, som omhandlet i artikel 4a, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, fortolkes således, at det alene vedrører det trin, som førte til den retsafgørelse, hvorved der blev truffet endelig afgørelse om den berørtes skyld og om idømmelse af en straf til vedkommende, såsom en frihedsberøvende foranstaltning, efter at der er blevet foretaget en faktisk såvel som retlig fornyet prøvelse af sagens realitet.

En appelsag som den i hovedsagen omhandlede er som udgangspunkt omfattet af dette begreb. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at sikre sig, at den frembyder de ovenfor anførte karakteristika.

(¹) EUT C 277 af 21.8.2017.